

KÖZÉP-EURÓPAI KONKRÉT | CENTRAL EUROPEAN CONCRETE
Válogatás a Böhm-gyűjteményből | Selection from the Böhm Collection

NYÍLT STRUKTÚRÁK MŰVÉSZETI EGYESÜLET
OPEN STRUCTURES ART SOCIETY, BUDAPEST, 2023

KÖZÉP-EURÓPAI
KONKRÉT

CENTRAL EUROPEAN
CONCRETE

Válogatás a Böhm-gyűjteményből
Selection from the Böhm Collection

NYÍLT STRUKTÚRÁK MŰVÉSZETI EGYESÜLET
OPEN STRUCTURES ART SOCIETY, BUDAPEST, 2023

A képzőművészet egyetemes, a kultúrák közötti áramlás határok nélküli. Josef Böhm gondolkodását is ez a multikulturalitás jellemzi. A címben hivatkozott közép-európaiság a gyűjtő életvitelének helyszínét jelöli ki, melyben identitásának gazdagságát, határtalanságát látjuk megjelenni, akárcsak konkrét–kostruktív gyűjteményében.

The visual arts are universal and the flow between cultures is without boundaries. This multiculturalism also guides Josef Böhm's thinking. The Central Europeanism referred to in the title marks the place where the collector lives, where we see the richness and boundlessness of his identity manifested, just as in his concrete–constructive collection.

MEGNYITÓ SZÖVEG

Tudatosság, konkrétság, sokrétűség, logikai rend, a világ jelenségeinek megértése és a megértésből támadó változtatás, /spiritualizmus, az intuícióról vallott felfogás, a világ és a művészi Én szoros egybefonódása, a magánügy és társadalmi ügy viszonyulása egymáshoz, / egymásba csapása / a gondolati síkon megértett jövőbe vetett hit, / cselekvő humanizmusa/, a totális ember igénye, / formaadás /, a metaforának, mint a világ jelenségei összefoglalásának kifejezése, a kapcsolatok tömör megfogalmazása, a vonalak és a ritmusok fontos emberi mondanivalók hordozójává tétele, / időélmény és időszemlélet/, már-már egy posztmodern szituáció, pátosz és a filozófiai elvontsága, / egyoldalúság /, a világ jelenségeitől való elzárkózás, az Én elszigeteltsége, / távlatnélküliség /, elvont humanizmusa, rész volta, a formák uralma, meghökkentése, egyfajta ritmusjátéka, /rezignáció /.

Az itt kiállítottak művészetük kapcsán kérdezhetjük: „miért van valami inkább, mint semmi? vagy: miért van inkább rend, mint káosz?, vagy miért van inkább ez, mint amaz, mindig ugyanabba a hibába esünk: kevesebbet tekintjük többnek, úgy teszünk, mintha a nemlét megelőzné a létet, a káosz a rendet, a lehetőség a valóságot. Mintha a lét egy űrt töltene meg, a rend egy előzetes káoszt szervezne meg, a valóság pedig egy őt megelőző lehetőséget valósítana meg. A lét, a rend, és a létező magát az igazságot jelentik, a hamis problémában azonban egy alapvető illúzió, az igazság visszafelé haladó mozgása rejlik; eszerint a létnek, a rendnek és a létezőnek önmaguk, illetve az őket létrehozó alkotó aktus előtt kellene

létezniük, amely aktus képüket egy eredetinek feltételezett lehetőségbe, káoszba, nem-létbe vetíti vissza / adekvát magatartás, / majdhogynem *pindaroszi szerkezet* – a képek ritmusa a gondolatok ritmizáltságához igazodik, / kauzalitás, / önmagábanzés, sorsával való számvetése szükségszerűen hozza magával a fájdalmasan tragikus felismerést az esetleges kiteljesedés lehetetlenségéről, / rövid, szentenciózus, lebegtetett, könnyed formák, átlényegített valóságélmény / nem értelmez, vagy mégis?, vagy csak megragadja a hangulatot / komprimál, könnyed forma, átlényegített valóságélmény.

Hogyan lehetséges ez? *valamit-mint-valamit / megértés /* hogyan képes elbűvölni?; vagy éppen kiváltani az ezzel teljes mértékben ellentétes esztétikai élményt és értékelést?

Miképpen ötvöződik – vagy mégsem tud egygyé válni?

Nem a „*mens auctoris*”, az alkotói szándék elérhetetlen megtudása és mérceje a befogadás célja, hiszen a műveket mindig másképpen értjük, akarunk ellenére, mint az alkotója. Másrészt ez az ellentmondásosság az értelmezői és az esztétikai hozzáállás szubjektivitását és szabadságát is jelzi, és azt, hogy a befogadás, amennyire a mindenkori értelmező történeti léte és a mű által meghatározott, olyannyira szabad és játéktermészetű is.

Fogadjak szeretettel ezt a kiállítást, amely egy ilyen szituáció – gyűjtemény elméleti látomás, egy kíváncsi pillantás, megismerés, elismerés a gyűjtőnek.

ZOLTÁN PROSEK

OPENING TEXT

Consciousness, concreteness, multiplicity, logical order, understanding worldly phenomena and the change that arises from that understanding, / spiritualism, one's conception about intuition, the close interweaving of the world and the artistic Self, the relationship and interconnectedness between private and social matters, / faith in a cognitively understood future, / humanism of action /, the need for a complete and total human being, / giving things form /, the expression of metaphor as a summation of worldly phenomena, the concise formulation of relationships, the rendering of lines and rhythms into carriers of important human messages, /one's experience and view of time /, almost a postmodern situation, pathos and philosophical abstraction, / one-sidedness/, withdrawing from the phenomena of the world, isolation of the Self, / lack of prospects /, the abstract humanism inherent therein, being only part of the whole, the domination of forms, astonishment, a kind of playful rhythm, / resignation /.

In connection to the art exhibited here, we might ask: "why is there something rather than nothing?" Or: "why is there order rather than chaos?" Or: "why is it this rather than that?" We always make the same mistake: we consider less to be more, we act as if non-being preceded being, chaos preceded order, and possibility came before reality. As if existence filled a void, order organized the chaos that had preceded it into a neat system, and reality realized a possibility that had existed before it. Being, order, and the existing are truth itself, while a false prob-

lem conceals a fundamental illusion; it is the backward movement of truth. Thus, being, order, and the existing should exist before themselves, i.e. before the generative act that creates them, which act projects their images back into a presupposedly original possibility, chaos, and non-existence / adequate behaviour, / an almost *Pindaric structure* – the rhythm of the images accommodates the rhythmicity of thoughts, / causality, / introspection, reckoning with their fate necessarily brings with it the painfully tragic realisation of the impossibility of potential fulfilment, / short, sententious, suspended, light-weight forms, a transubstantiated experience of reality / it makes no attempt at interpretation, or does it? Or does it just capture the mood / compressed, light form, a transubstantiated experience of reality.

How is this possible? *something-as-something* / *understanding* / how can it enchant? Or perhaps elicit the completely opposite aesthetic experience and valuation?

How is combining these a possibility – or can they not be combined into unity?

The aim of perceiving is not “*mens auctoris*”, the unattainable knowledge and measuring of the artist’s intention. As we will always inadvertently understand a work of art differently from its author. On the other hand, this contradiction also indicates a subjectivity and freedom inherent in how one interprets and aesthetically approaches art. It also signals the fact that the act of perceiving / receiving art, just as much as it is determined by the history of the interpreter and the work itself, is also free and playful process.

Please welcome this exhibition, which models such a situation – it is a vision of collection theory, a curious glimpse, a learning, an acknowledgement and appreciation of the collector.

Balról jobbra | from left to right: MENGYÁN András, curator, Dr. Josef BÖHM,
neuroológusprofesszor, műgyűjtő | professor of neurology, art collector,
HAÁSZ Katalin and BENEDEK Barna, curators, PROSEK Zoltán, a Ferenczy
Múzeumi Centrum igazgatója | director of the Ferenczy Museum Center

ÉBLI GÁBOR
BEVEZETŐ

Apai ágon sváb, anyai ágon magyar családjával Böhm József (1960) 1981-ben települt át Erdélyből Németországba. Itt végezte el az orvosi egyetemet, 2002-ben már neurológiai osztályvezető lett a szászországi Freibergben, 2016 óta Berlinben vezet praxist.

Szülei is orvosként dolgoztak, és a hatvanas évektől kezdve gyűjtöttek erdélyi modern művészetet. Ezt a mintát átvette az ifjabb Böhm doktor, aki 1997 óta tekinti magát tudatos gyűjtőnek, amikor részt vett a Nagybányai Művésztelep centenáriuma nyomán Kempenben rendezett kiállítás előkészítésében.

Az azóta eltelt negyedszázad során a gyűjtemény ma már klasszikusnak tekinthető része közel húsz kiállításon szerepelt, egyúttal felnőtt mellette egy kortárs szekció. Ez eleinte egy-egy művészhez, például az erdélyi születésű Jovián Györgyhöz vagy a Berlinbe emigrált Lakner Lászlóhoz kötődött, akikhez Böhm Józsefet a közös élettapasztalat is kötötte, így tőlük az életművek szinte egészét reprezentáló válogatást szerzett meg. Jó érzékkel figyelt fel a korábbi NDK-ban hiteles művészetet létrehozó művészek, mint Eberhard Göschel, Max Uhlig vagy Michael Morgner munkásságára is. 2009-től kezdve a kollekció kortárs részéből is számos válogatás volt látható.

Éppen a tárlatok nyilvánossága tudatosította a gyűjtőben, hogy a kortárs szekció fejlesztéséhez az egyes művészek és művek minőségén túl közös koncepcióra van szükség. Fokozatosan érlelődött meg benne, hogy a stílárís fókusz a konkrét művészet és a geometrikus absztrakció lesz. Majd egy további felismerése volt,

hogy ezeket az irányzatokat ne csupán a magyar képviselőikkel, a mostani kiállításba is bevont Bak Imre vagy Konok Tamás mellett a gyűjteményben szintén szereplő Kovács Attilával és más művészekkel, hanem a svájciaktól a lengyelekig tágan értelmezett közép-európai merítésben mutassa meg.

Az eredmény először 2022-ben a német-lengyel határon fekvő königshaini kastély, majd számos új szerzeménnyel bővülve, 2023-ban az óbudai Zichy-kastély déli szárnyában működő Vasarely Múzeum kiállításán látható, a svájci Hans Jörg Glattfeldertől az osztrák Otto Reitspergeren át a lengyel Mark Starel műveiig.

A mostani kiállítás bejáratánál két kulcsművet helyeztek el a kurátorok. Eugen Gomringer festménye a konkrét költészet egyfajta képverse, és két szín-pólusában a piros – kék – sárga, illetve a fehér – fekete vonatkozási pont melletti kiállítás, míg a temesvári születésű, nemrég elhunyt Ingo Glass szobra az elemi formákból és színekből való plasztikus térszervezés mintapéldája.

A kiállított anyagban úgy a színek redukciója, míg azok bátor használata, önálló szervezővé válása követhető. Az osztrák Heinz Gappmayr, a lengyel Andrzej Gierga, a német Helmut Schmidt-Rhen vagy éppen a román-amerikai Roman Cotosman művein elemi mértani alakzatok fekszenek egymásra kizárólag a fehér, fekete és a sötétvörös gondosan megválasztott árnyalataiban, és éppen a formák és színek ökonómiájából ered a kompozíciók ereje.

A képzeletbeli spektrum másik végén a karakteres színválasztások állnak. Haász István is síkokat helyez egymásra, ám reliefjéhez egyúttal a kadmiumsárgát választja, amely sugárzó napként ragyog a térben. Gerhard Frömel objektje is egy meleg szín hatására épül: a félig nyitott könyvre emlékeztető fémplasztika belsejéből egy bizonyos szögben nézve árad a narancssárga életereje. Haász Katalin festményét szemlélhetjük az árnyvonalak és fénypontok, valamint az általa már évtizedek óta felhasznált Möbius-szalag motívumának egymásra

hatása felől, de átadhatjuk magunkat a zöld árnyalataiból áradó pszichedelikus hatásnak is.

A színekkel való eltérő gazdálkodást szemlélteti a kiállításon legtöbb művel szereplő és a téglaalap alakú kiállítótér átlójának egy-egy szemközti sarkába csoportosított két művész is. Kocsis Imrétől három, egyenként háromrészes munka látható, és mind minimalista szemléletben, elemi formák és a fekete-fehér kontraszt jegyében fogant. Ezzel szemben az 1952-ben Nyugat-Berlinbe áttelepült Klaus Jürgen Schoen önálló életet kölcsönöz a színeknek, és az általa inkább konstruktív, mintsem konkrét szemléletűnek besorolt festményeit a függőleges, oszlop- és hasábszerű sízínfelületek ebből fakadó dinamikája élteti. Ugyancsak a színmezők lüktetése adja az alapját Kerekes Gyöngyi, az osztrák Franz Türtscher vagy a svájci Rudolf Hurni műveinek.

Míg a rendezés – a befogadó számára nagyon élvezetesen – két művész-kurátor munkája, akik történeti sorrend vagy elméleti kategóriák helyett a vizuális rokon-ság mentén helyezték el a műveket, a válogatás megengedi a művészettörténeti perspektívát is. Maurer Dóra, a szlovák Milos Urbasek vagy az akkor még Romániában dolgozó Diet Saylor hetvenes évekbeli művei tanúsítják, hogy a kelet-európai progresszív közeg alkotói a Vasfüggöny mögött is a nemzetközi művészeti nyelvet beszélték. Ez adja az alapját Böhm József határokon és politikai rendszereken átívelő gyűjtésének: a korszellem egységes felfogású és kvalitású műveket engedett létrejönni egy sok országon átívelő kultúrtörténeti régióban.

Bár egy-egy szobron, például Fajó János vagy Zalavári József fémplasztikáin túl, a művek döntő többsége a falakon és a kiállítóteret meghitt, kis szigetekre tagoló paravánokon került elhelyezésre, valójában kifejezetten sok a három dimenzióba kimerészkedő munka. Hetey Katalin fémreliefjei, a szlovák Viktor Hulík festett fa mobilreliefje – amelyet a gyűjtő most, a kiállításra készülve vásárolt egy budapesti galériából – vagy Benedek Barna Térgörbület című, egy hátsó távtartóval

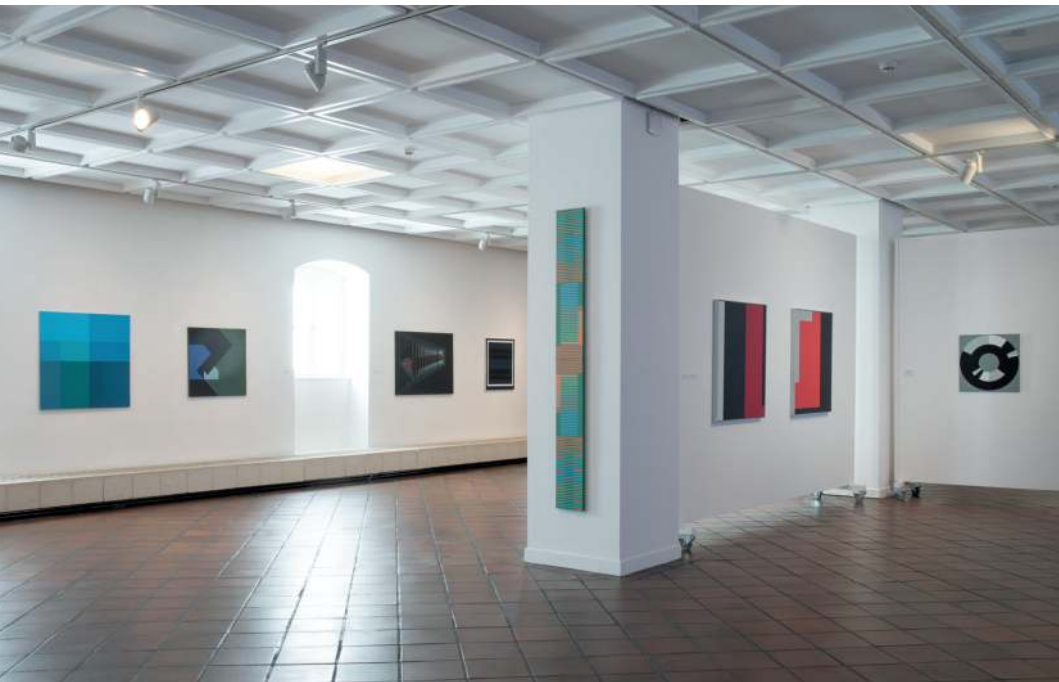
domborúvá formált vászonra készült illúziófestménye mellett különlegesség Christian Roeckenschuss kétméteres épületplasztikája is, amely nagy méretben máig is a berlini Hans Böckler Építészeti Szakközépiskola homlokzatát díszíti.

A térélmény elővárázslása központi Mengyán András műveiben is, amelyek – ha elsötétített térben vannak kiállítva – átvezetnek a fényművészet felé is. A mostani válogatásban ide társítható Mattis-Teutsch Waldemár hologram technikájú képe is.

Miközben műfajilag hagyományos akril-vászon festmény, szintén a fény emanációját kísérli meg a befogadó számára átélhetővé tenni Lothar Quinte alkotása. A német-lengyel határon született, majd a francia Elzászba költözött művész esetében a fény nem (csak) esztétikai szervezőelem, hanem szimbolikus értelmű, transzcendens jel is, amely a vertikális struktúrájú festmény közepéről sugározva, egy magasabb, nem evilági szférába átlépésre biztatja a nézőt.

Számos művész alapmotívuma a raszter. Az osztrák Josef Linschinger, a német Reinhard Roy a vonalak és síkok egymásra vetítésén túl a színválasztásnak is nagy szerepet szán, míg a német Nikola Dimitrov a műve címéből is nyilvánvalóan zenei inspiráció nyomán a csíkokat szűk színskálán, és inkább egy ritmus visszaadására törekedve viszi fel a vászonra.

Az összességében a német Andreas Brandtól a svájci Peter Sommig ívelő, mostani válogatás háromlépcsős gyűjtői önfejlesztés gyümölcse. A szülői példából merítve, és azon jócskán túllépve, Böhm József váltott a moderntől a kortárs művészetre, azon belül kialakított az eseti vásárlásokból egy szisztematikus koncepciót, végül ezt kitágította a nemzeti határokon túl, egy nyolc-tíz országot felölelő régióra. Vass László vagy a Nemes Judit és Szöllősi-Nagy András házaspár gyűjteménye mellett ez újabb példa arra, hogy több ország művészetének integrációjával, a geometrikus komponálás közös, internacionális vizuális nyelvére építve, széles érvényű kollekciónak hozható létre.

GÁBOR ÉBLI

INTRODUCTION

József Böhm (1960) and his family of origin (Swabian on his father's side and Hungarian on his mother's) moved from Transylvania to Germany in 1981. After finishing medical school there, in 2002, he became the head of neurology in a hospital in Freiberg. Since 2016, he has led a medical practice in Berlin.

József Böhm's parents, who were also physicians, had been collectors of Transylvanian modern art since the 1960s. Dr Böhm Jr continued their legacy; he began to think of himself as a conscious collector in 1997, when he took part in the preparations for an exhibition in Kempen to mark the hundred-year anniversary of the Artists' Colony of Nagybánya/Baia Mare.

In the quarter of a century that has passed since then, the artworks that can now be considered as making up the classic part of the collection have been showcased in nearly twenty exhibitions. In parallel, a contemporary section of the collection has also come into existence and grown into its own. Initially, these works were tied to single, specific artists, such as the Transylvanian-born György Jovián, or László Lakner, who immigrated to Berlin, and with whom József Böhm also felt a kinship of shared life experience. In this way, the collector acquired a selection of works representing the oeuvres of these artists almost in their entirety. He also had a keen eye for artists who were creating authentic art in the former GDR, such as Eberhard Göschel, Max Uhlig and Michael Morgner. Since 2009, several selections from the contemporary part of the collection have also been shown in exhibitions.

It was precisely the publicity of these exhibitions that made József Böhm consciously aware that, beyond the quality of the individual artists and works, he needed a common concept for developing the contemporary section. Gradually, he came to the decision that he would make concrete art and geometric abstraction his stylistic focus. He then also came to the conclusion that he would show these tendencies not only through the works of such Hungarian representatives as Imre Bak and Tamás Konok (who are also part of this current exhibition) along with Attila Kovács and others, but also by offering a broadly interpreted Central European cross-section, represented by artists from Switzerland to Poland.

The resulting collection was shown first in 2022 at Königshain Castle, located on the German–Polish border. With the inclusion of a number of new acquisitions, it is presented again this year (2023) at the Vasarely Museum in the south wing of the Zichy Castle in Óbuda, with works by artists ranging from Hans Jörg Glattfelder of Switzerland to Otto Reitsperger of Austria and Mark Starel of Poland.

Two key works are displayed at the entrance to the current exhibition. Eugen Gomringer’s painting is a kind of calligram of concrete poetry, and – in its two colour poles – it is a representation of the red–blue–yellow and black–white reference points. The second piece, a sculpture by the recently deceased Transylvanian born artist, Ingo Glass, is a prime example of plastic spatial organisation employing elementary forms and colours.

The exhibited material reflects a reduction of colours, as well as their bold utilisation and autonomous organizing capacity. In the showcased works of the Austrian Heinz Gappmayr, the Polish Andrzej Gieraga, the German Helmut Schmidt–Rhen, and Romanian–American artist Roman Cotosman, elementary geometric shapes are superimposed in carefully chosen shades of white, black

and grey. It is precisely from their economy of forms and colours that these compositions derive their power.

At the other end of the imaginative spectrum, we find robust colour choices. István Haász also superimposes planes on top of one another, but he chosen colour for his reliefs is cadmium yellow, which shines like a radiant sun in the space that surrounds it. Gerhard Frömel's object is also grounded in the effects created by a warm colour: when viewed from a certain angle, the vitality of the colour orange emanates from inside his metal sculpture resembling a half-open book. Katalin Haász's painting can be enjoyed either by observing the interplay between lines of shadows, points of lights, and the Möbius strip motif (which she has been using in her art for decades), or by getting lost in the psychedelic effect of its green hues.

The varied economy of colour use is also illustrated by the two artists who have the greatest number of featured works – displayed in diagonally opposite corners of the rectangular shaped exhibition space. Three works by Imre Kocsis are presented: each in three parts and conceived from a minimalist perspective, in the spirit of elementary forms and black-and-white contrast. Conversely, Klaus Jürgen Schoen (who resettled in West Berlin in 1952) gives colours a life of their own; his paintings – which he considers constructivist rather than concrete – are enlivened by the resulting dynamics of vertical, column- and prism-like colour surfaces. Similarly, it is also the pulsation of colour fields that underpins the works of the Hungarian Gyöngyi Kerekes, the Austrian Franz Türtscher and the Swiss Rudolf Hurni.

While the exhibition was arranged – rather enjoyably for the viewer – by two artist-curators, who positioned the works not in accordance with chronological order or theoretical categories, but based on their visual affinity to one another, the exhibition also allows for an art historical perspective. As evidenced by show-

cased pieces from the '70s by Dóra Maurer, the Slovak Milos Urbasek, and Diet Sayler (then still working in Romania), the artists of the Eastern European progressive scene spoke an international language of art even behind the Iron Curtain. This forms the basis of József Böhm's collection, which transcends borders and political systems: the zeitgeist allowed for the creation of artworks that were of a unified conception and quality in a cultural historical region that encompassed many countries.

Although, with the exception of metal sculptures – for instance, by János Fajó or József Zalavári – the vast majority of the works are presented on the walls and on spatial dividers that partition the exhibition space into intimate islands, there are in fact many works that venture into three dimensional space. Examples include Katalin Hetey's metal reliefs, a painted wooden mobile relief by Slovakian artist Viktor Hulík – which the collector has just purchased from a gallery in Budapest in preparation for the exhibition – and Barna Benedek's *Space-Time Curvature*, an illusion painting on canvas, curved with the help of a spacer behind it. Another, rather special, example is Christian Roeckenschuss's two-meter high architectural sculpture, a large-scale version of which, to this day, adorns the facade of the Hans Böckler School of Architecture in Berlin.

The evocation of spatial experience is also central to András Mengyán's works, which – when exhibited in a darkened space – also open the door to light art. Of the current selection, Mattis-Teutsch Waldemar's work employing the hologram technique should also be mentioned in this context.

While, in terms of its genre, it is a traditional acrylic on canvas, Lothar Quinte's painting also attempts to render the emanation of light perceivable to viewers. For this artist – who was born on the German-Polish border and later moved to Alsace in France – light is not (only) an element of aesthetic organisation, but also a transcendent sign carrying a symbolic meaning, which, ema-

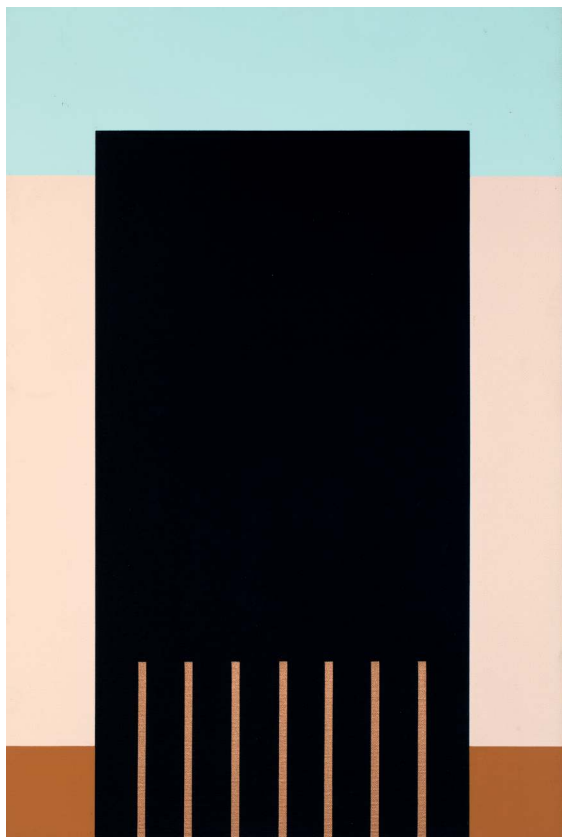
nating from the centre of the vertical painting, encourages the viewer to enter a higher, otherworldly sphere.

The raster pattern serves as a basic motif for numerous featured artists. The Austrian Josef Linschinger and the German Reinhard Roy, in addition to the superimposed projection of lines and planes, also place significant emphasis on colour choice. The German Nikola Dimitrov, on the other hand, clearly inspired by music (as also indicated by his choice of title) applies bands of paint to the canvas in a narrow range of colours, more in an attempt to reproduce a certain rhythm.

The current selection of works on display, in summary ranging from the German Andreas Brand to the Swiss Peter Somm, represents the fruits of József Böhm's three-stage journey of self-development as an art collector. Both drawing on his parents' example and going far beyond it, József Böhm has made the shift from modern to contemporary art, and, within that, developed a systematic concept based on one-off acquisitions. Finally, he extended it all beyond national borders to a region encompassing eight to ten countries. Alongside the collections of László Vass and the married collector couple Judit Nemes and András Szöllösi-Nagy, here is another example of how by integrating art from multiple countries, and by building on a common, international visual language of geometric composition, an art collection of broad validity can be created.

BAK IMRE

1939 Budapest – 2022 Budapest (HU)

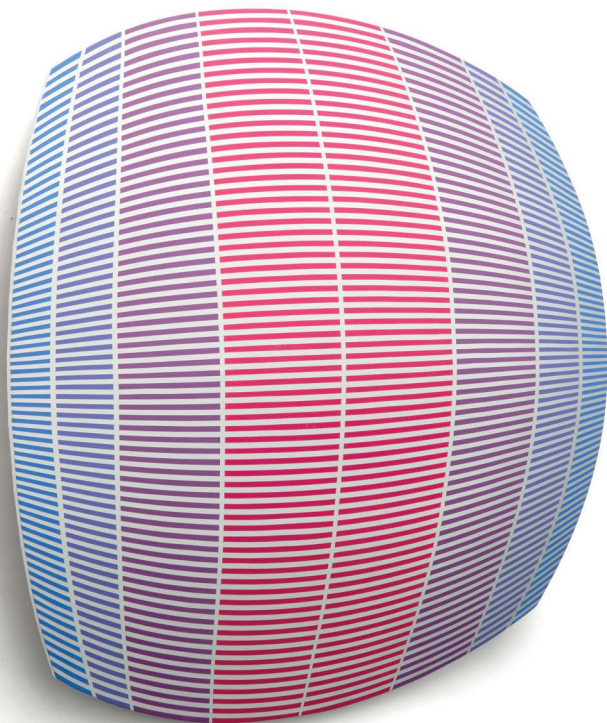

CÍM NÉLKÜL | UNTITLED, 2002

akril, vászon | acrylic on canvas, 75 × 50 cm

BENEDEK BARNA

1973 Budapest, itt él | lives in Budapest (HU)

ANDREAS BRANDT

1935 Halle (DE) – 2016 Niebüll (DE)

CÍM NÉLKÜL | UNTITLED, 2003

akril, vászon | acrylic on canvas, 34 × 54 cm

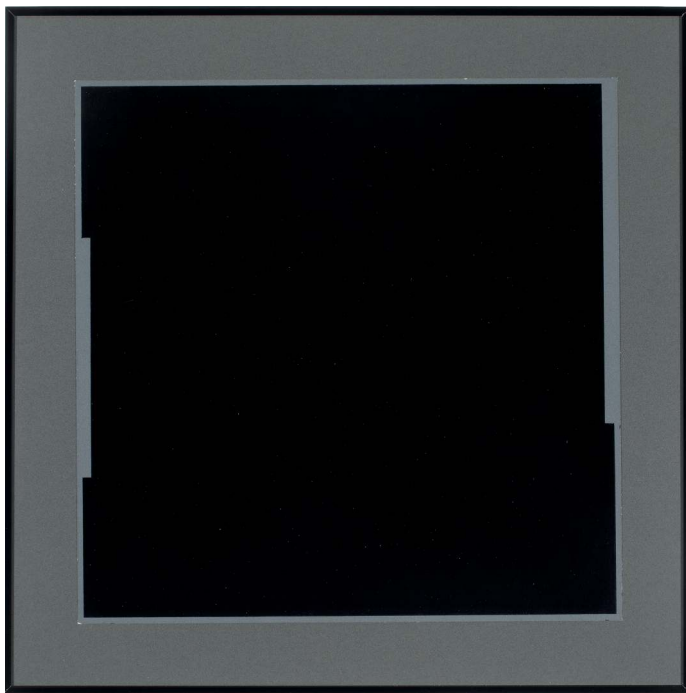
HELLMUT BRUCH

1936 Hall in Tirol (AT), itt él | lives in Hall in Tirol (AT)

ROMAN COTOSMAN

1935 Jimbolia / Zsombolya (RO) – 2006 Philadelphia (USA)

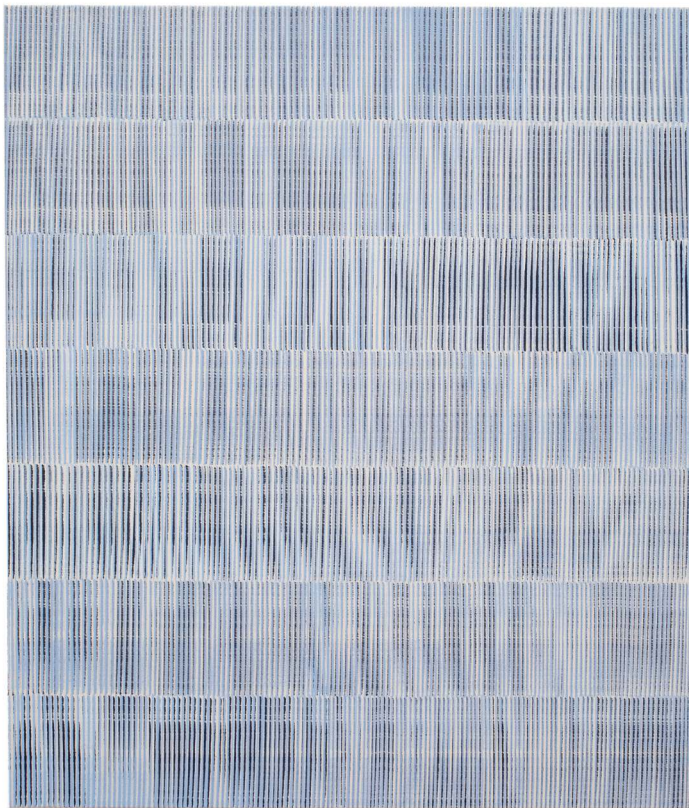

SZÜRKÉN FEKETE | BLACK ON GRAY, 1991

akril, vászon | acrylic on canvas, 43 x 43 cm

NIKOLA DIMITROV

1961 Mettlach (DE), Heusweilerben és Kölnben él | lives in Heusweiler and Cologne (DE)

26 ARIA IMPROVISATION III, 2013
pigment, kötőanyag, oldószer, vászon | pigment binder and solvent on canvas, 105 × 90 cm

FAJÓ JÁNOS

1937, Orosháza (HU) – 2018 Budapest (HU)

POP 1, 1985

rézlemez | copper platte, 40 × 38 × 36 cm

GERHARD FRÖMEL

1941 Grieskirchen (AT), Wolfsegg-ben el | lives in Wolfsegg (AT)

BODENSEE-TÉRTEST | SPACE FORM BODENSEE, 2017
aluminium, akril-lakk | aluminium, acrylic lacquer, 63 × 50 × 8 cm

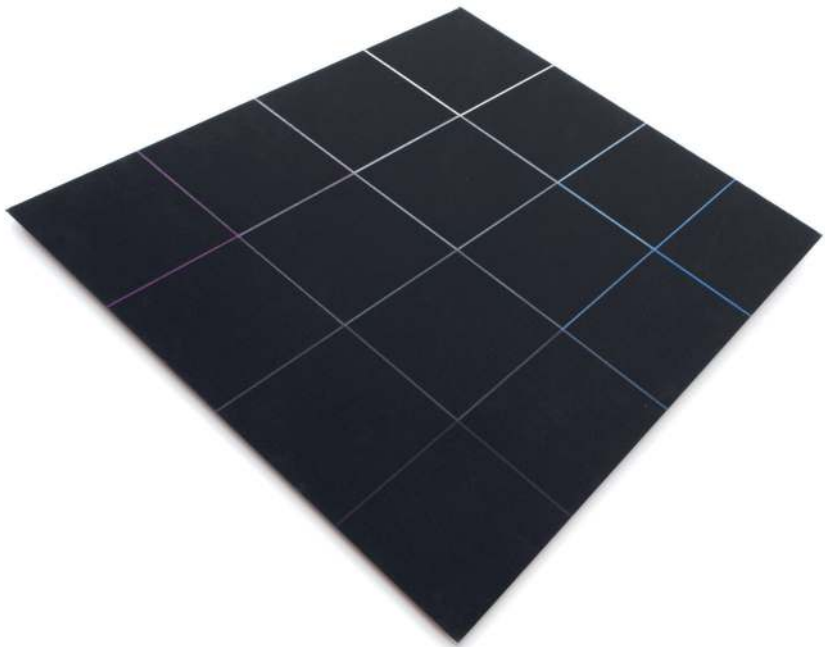
HEINZ GAPPMAYR

1925 Innsbruck – 2010 Innsbruck (AT)

HANS JÖRG GLATTFELDER

1939, Zürich (CH), itt él | lives in Zurich (CH)

BÍORBÓL SZÜRKE | GRAY FROM MAGENTA, 2010

akril, vászon, fa | acrylic on canvas and wood, 76 × 96 cm

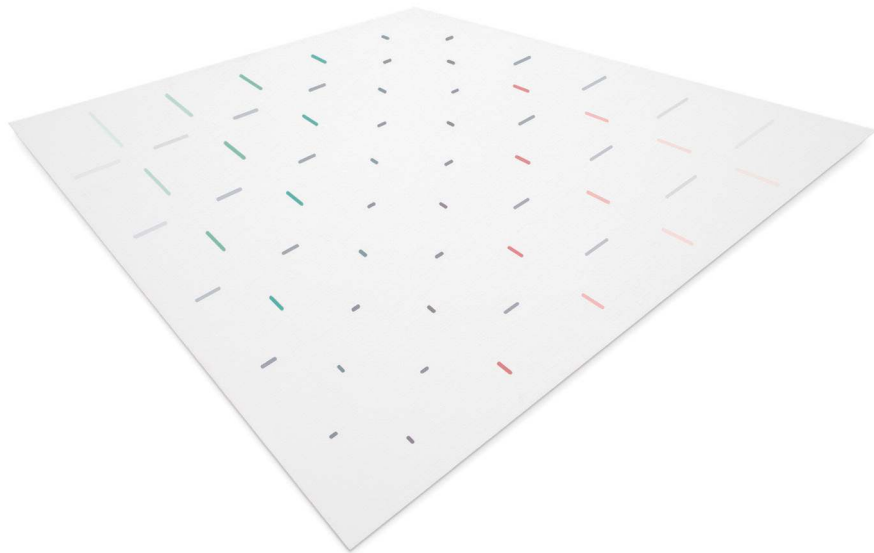
HANS JÖRG GLATTFELDER

1939, Zürich (CH), itt él | lives in Zurich (CH)

HANS JÖRG GLATTFELDER

1939, Zürich (CH), itt él | lives in Zurich (CH)

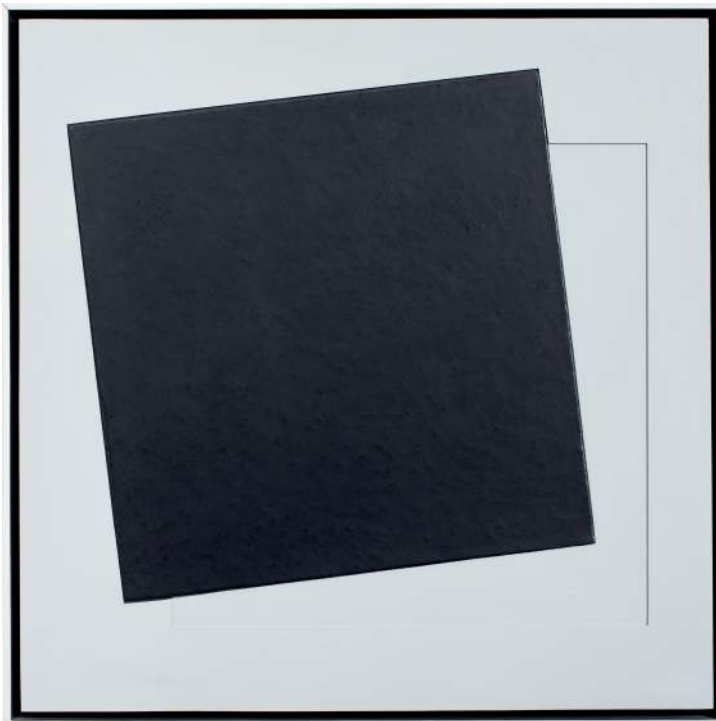
25 NÉGYESCSOPORT PONTOK ÉS VONALAK KÖZÖTT
25 GROUPS OF FOUR BETWEEN POINT AND LINE, 1993

akril, vászon, fa | acrylic on canvas and wood, 90 × 142 cm

ANDRZEJ GIERAGA

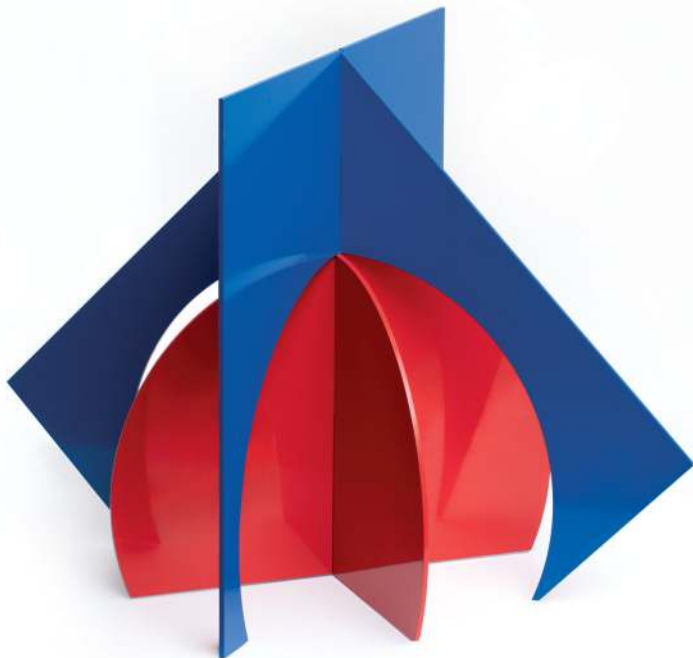
1934 Śliwniki (PL), Łódź-ban él | lives in Łódź (PL)

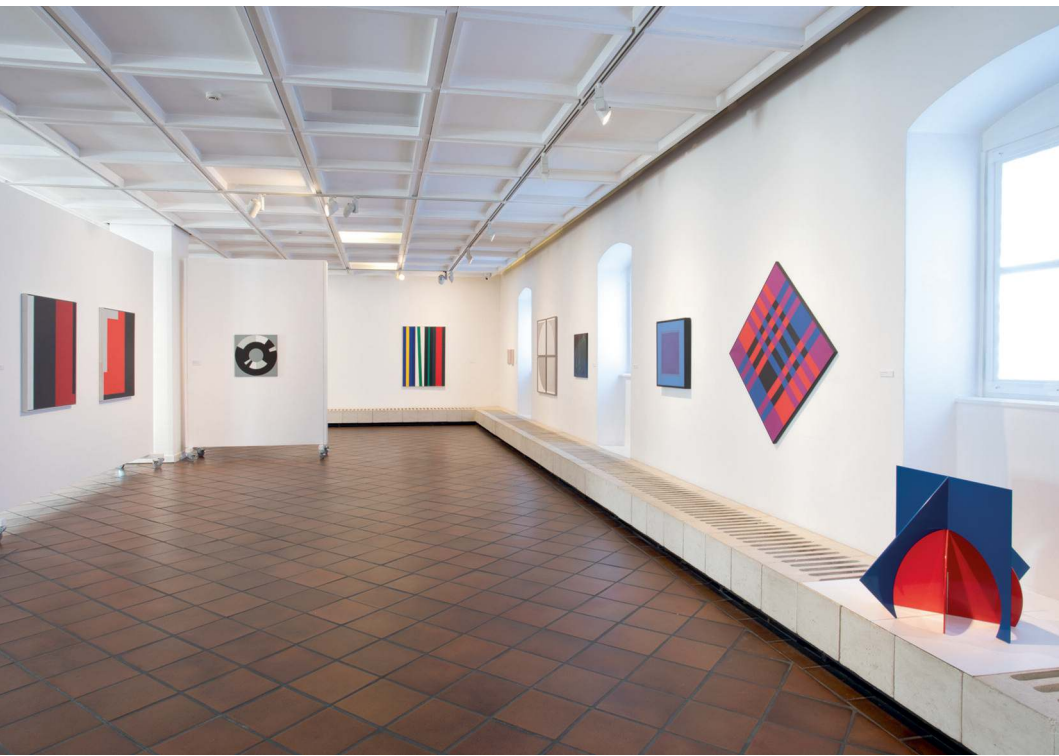
KÉT NÉGYZET | TWO SQUARES, 2004
vegyestechnika | mixed technique, 70 × 70 cm

INCO GLASS

1941 Timișoara | Temesvár (RO) – 2022 Budapest (HU)

36 KÉT NÉGYSZÖG ALAKULÁSA | EVOLUTION OF TWO QUADRILATERALS, 2007
festett alumínium | painted aluminium, 60 × 84 × 60 cm

INCO GLASS

1941 Timișoara | Temesvár (RO) – 2022 Budapest (HU)

38

HOMMAGE A BRANCUSI, 2000

festett alumínium | painted aluminium, 110 × 50 × 40 cm

INGO CLASS

1941 Timișoara | Temesvár (RO) – 2022 Budapest (HU)

HOMMAGE A VASARELY, 2000

festett alumínium | painted aluminium, 110 × 50 × 35 cm

EUGEN COMRINGER

1925 in Cachuela Esperanza (BO) | lives in Rehau (DE)

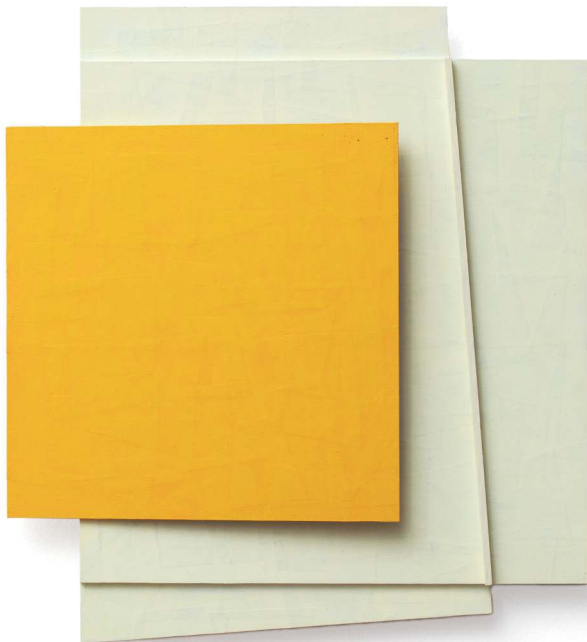
DU BLAU, é.n.

vegystechnika, vászon | mixed technique on canvas, 120 × 80 cm

HAÁSZ ISTVÁN

1946 Gonc (HU), Budapesten él | lives in Budapest (HU)

OBJEKT 2015/03, 2015

akril, kollázs, fa | acrylic and collage on wood, 49 × 45 × 6 cm

HAÁSZ KATALIN

1971 Budapest, itt él | lives in Budapest (HU)

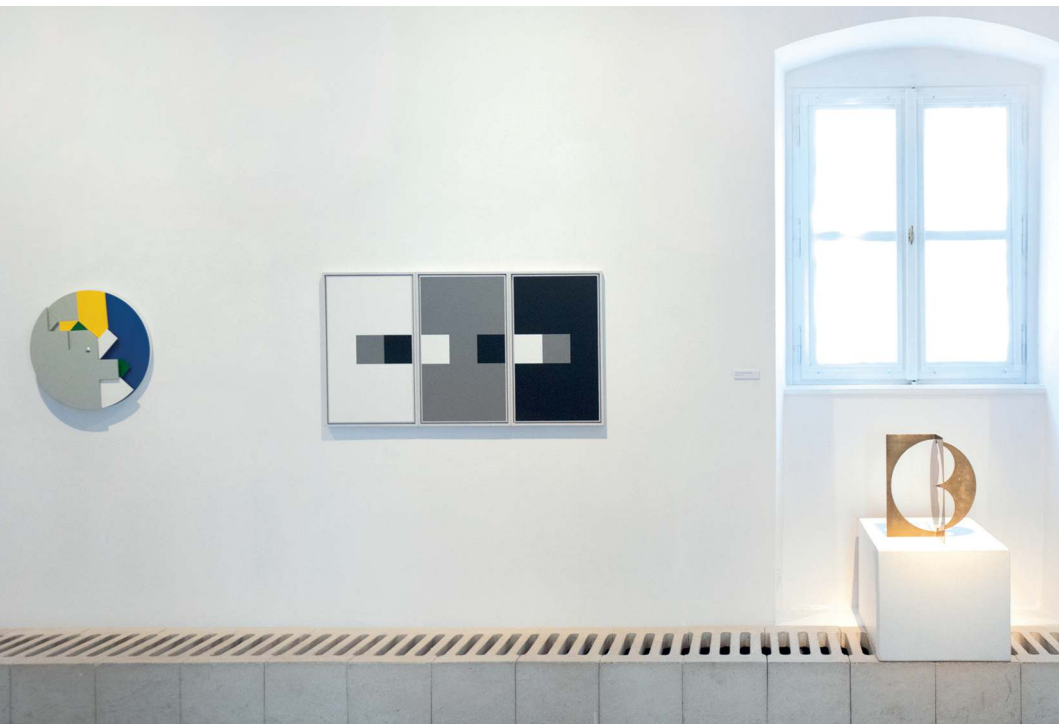
HEIJO HANGEN

1927 Bad Kreuznach – 2019 Bad Kreuznach (DE)

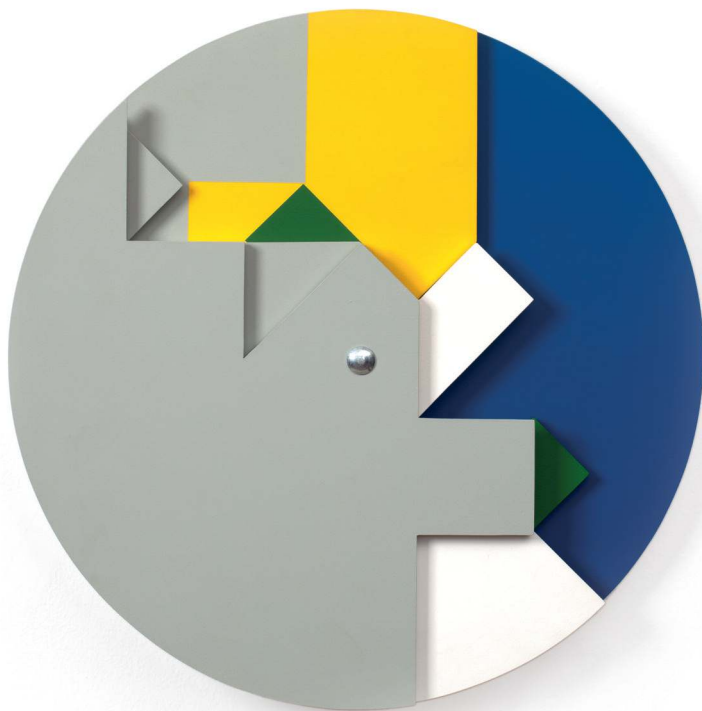
CÍM NÉLKÜL | UNTITLED, 1982

akril, vászon | acrylic on canvas, 80 × 80 cm

VIKTOR HULÍK

1949 Bratislava, itt él | lives in Bratislava (SK)

KÖRMOZGÓ | CIRCLE MOVER, 2004
akril, MDF | acrylic on MDF, Ø 50 cm

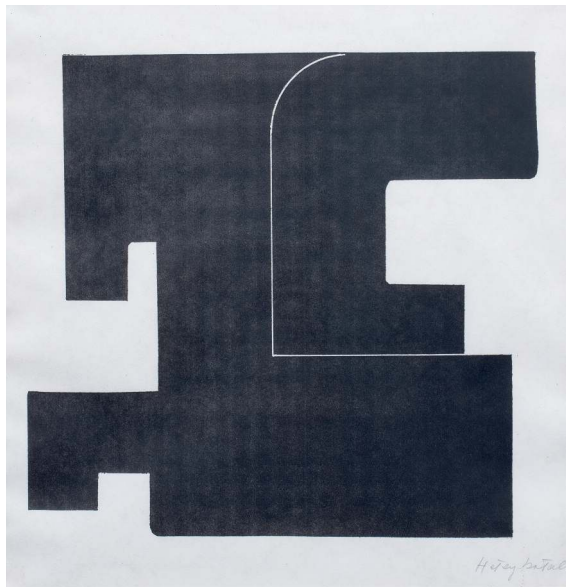
HETEY KATALIN

1924 Miskolc – 2010 Budapest (HU)

HETEY KATALIN

1924 Miskolc – 2010 Budapest (HU)

KOMPOZÍCIÓ | COMPOSITION, É.N.

xerox, ca. 30 x 30 cm

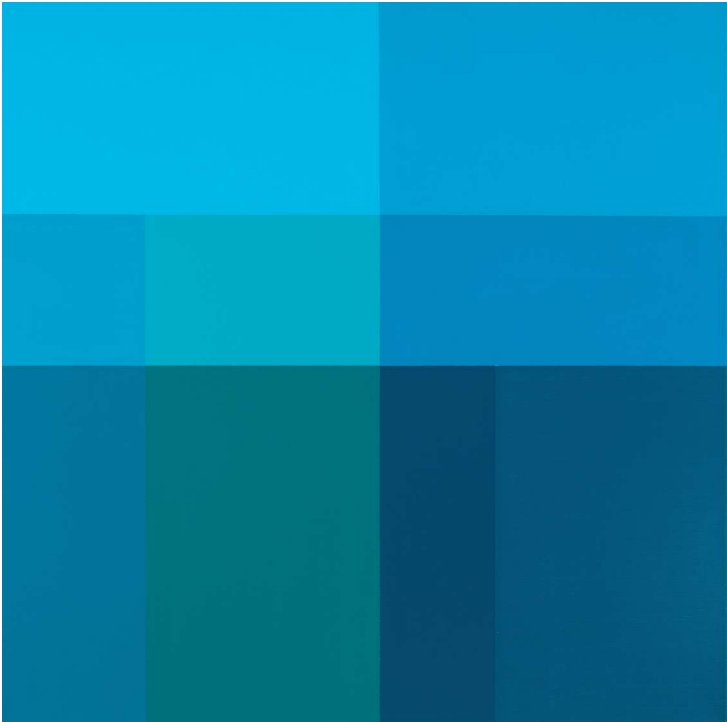
RUDOLF HURNI

1914 Studen bei Biel – 2003, Bern (CH)

KEREKES CYÖNCYI

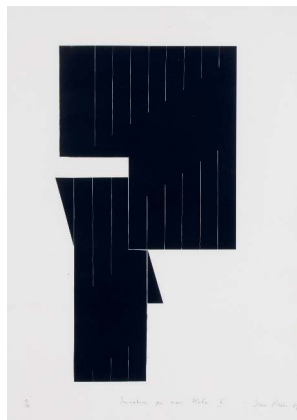
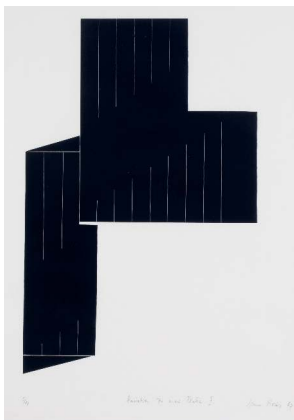
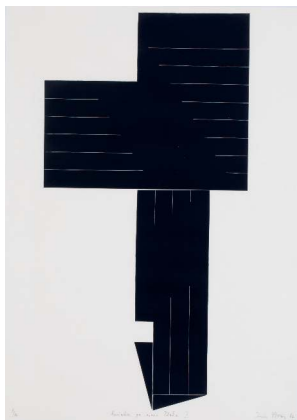
1958 Târgu-Mureș / Marosvásárhely (RO), itt él | lives in Oradea / Nagyvárad (RO)

CSEND KÉP 1. | QUIET PICTURE 1, 2015
akril, vászon | acrylic on canvas, 100 × 100 cm

IMRE KOCSIS

1937 Karcag (HU) – 1991 Kalterherberg (DE)

IMRE KOCSIS

1937 Karcag (HU) – 1991 Kalterherberg (DE)

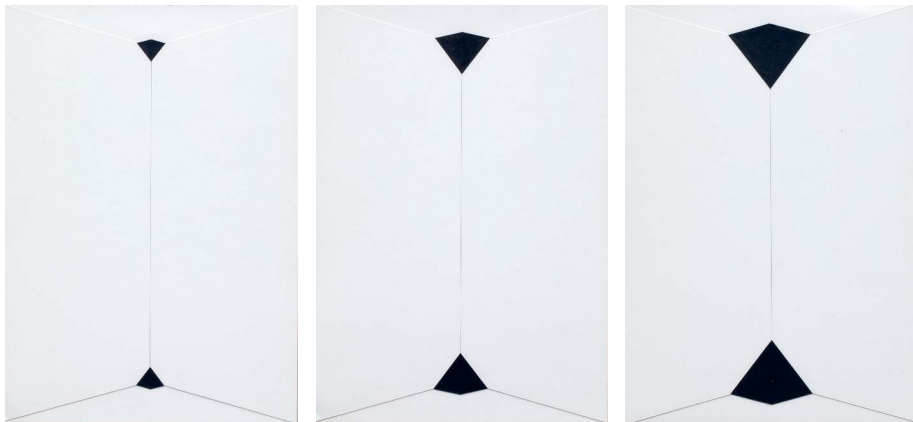

B. XXXII. 74 (1–3), 1974

akril, vászon | acrylic on canvas, 45 × 135 cm

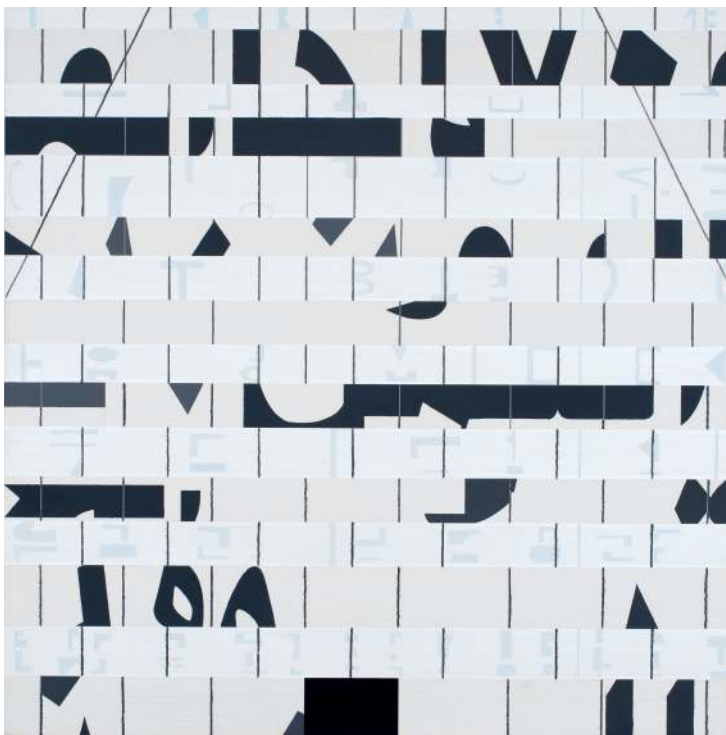
IMRE KOCSIS

1937 Karcag (HU) – 1991 Kalterherberg (DE)

KONOK TAMÁS

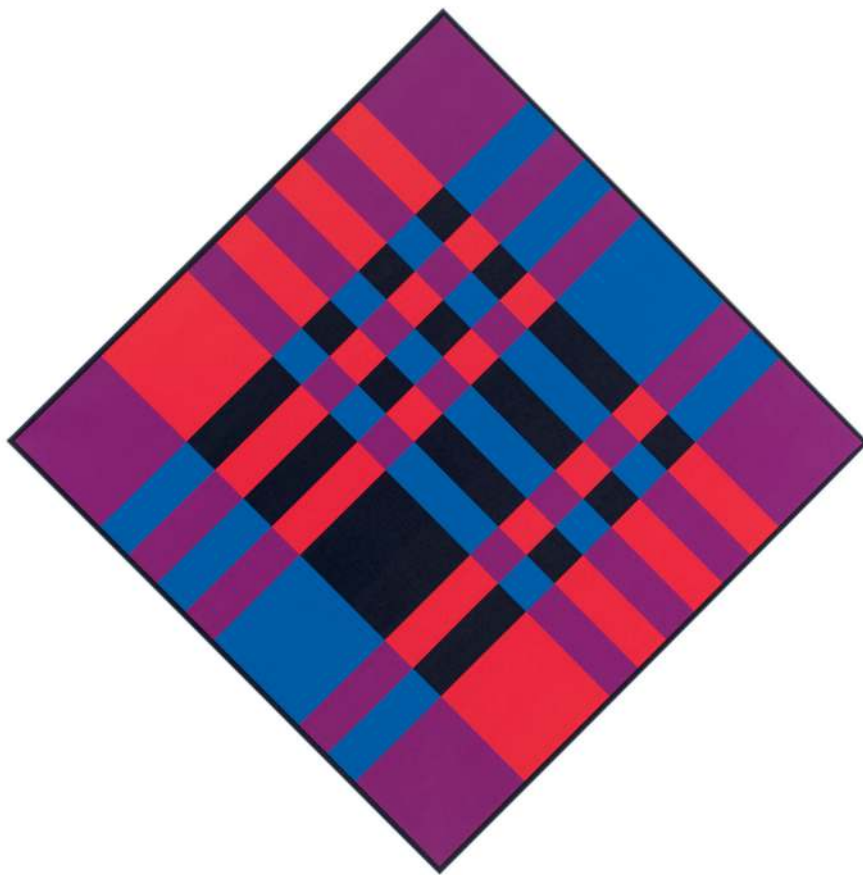
1930 Budapest – 2020 Budapest (HU)

BETŰ-JELEK | LETTER SYMBOLS, 2007
akril, vászon | acrylic on canvas, 120 × 120 cm

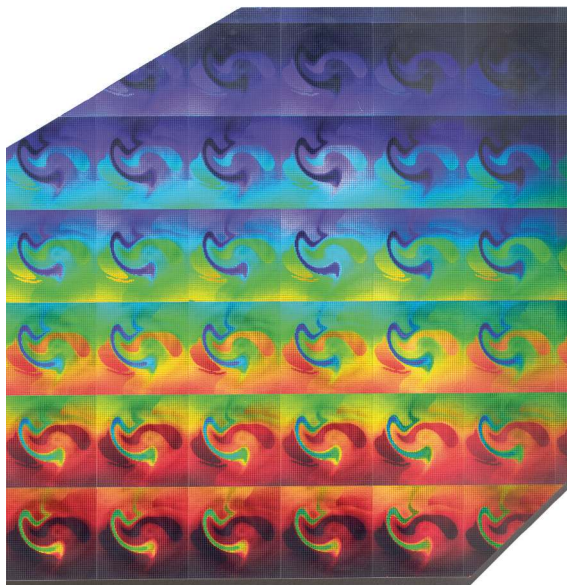
JOSEF LINSCHINGER

1945 Gmunden (AT), Traunkirchenben él | lives in Traunkirchen (AT)

WALDEMAR MATTIS-TEUTSCH

1950 Sfântu-Gheorghe / Sepsiszentgyörgy (RO), Brassóban él | lives in Brasov (RO)

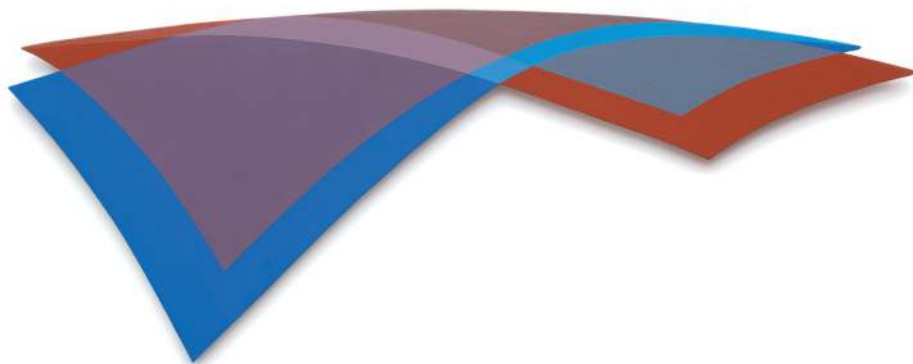

AVALONE, 2000

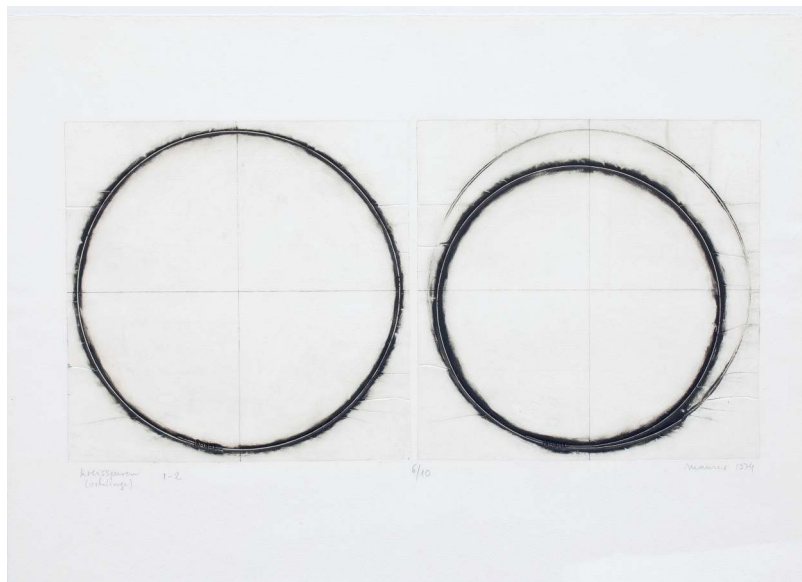
hologram | mixed media, hologram, 59 × 59 cm

MAURER DÓRA

1937 Budapest, itt él | lives in Budapest (HU)

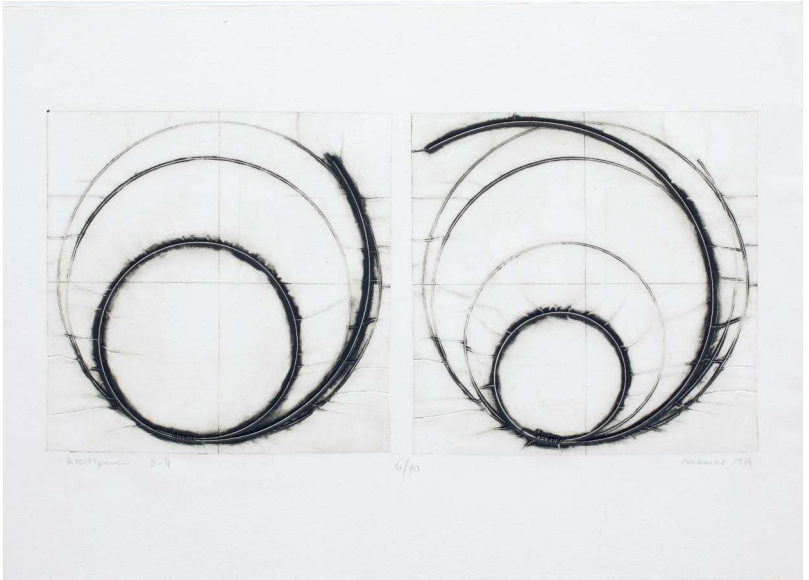

MAURER DÓRA

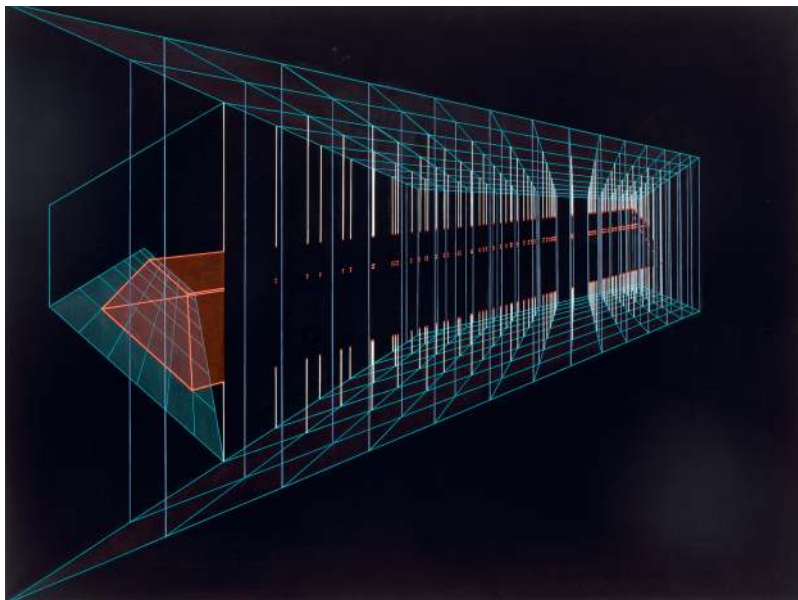
1937 Budapest, itt él | lives in Budapest (HU)

KÖRNYOMOK 1-4. | CIRCLE TRACKS 1-4, 1974
mélynyomás, papír | intaglio on paper, laponként / per sheet 50 x 70 cm

MENCYÁN ANDRÁS

1945 Békéscsaba (HU), Budapesten él | lives in Budapest (HU)

MENGYÁN ANDRÁS

1945 Békéscsaba (HU), Budapesten él | lives in Budapest (HU)

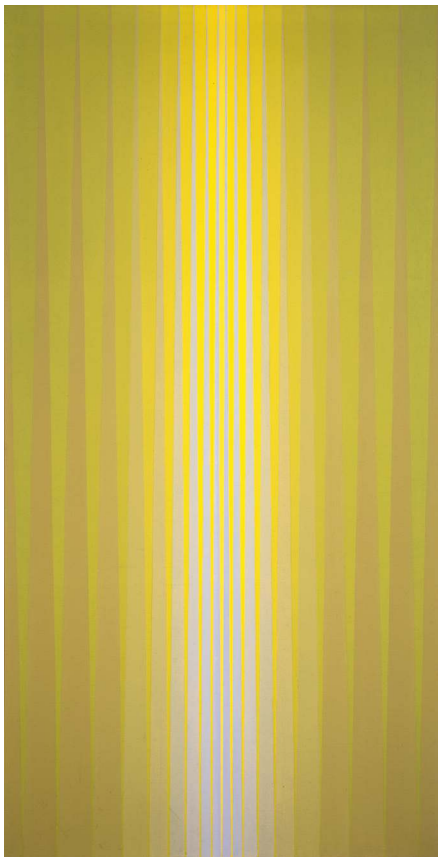

TÖRDELT ALAPFORMÁK | SEGMENTED BASIC FORMS, 1998

akril, vászon | acrylic on canvas, 100 × 100 cm

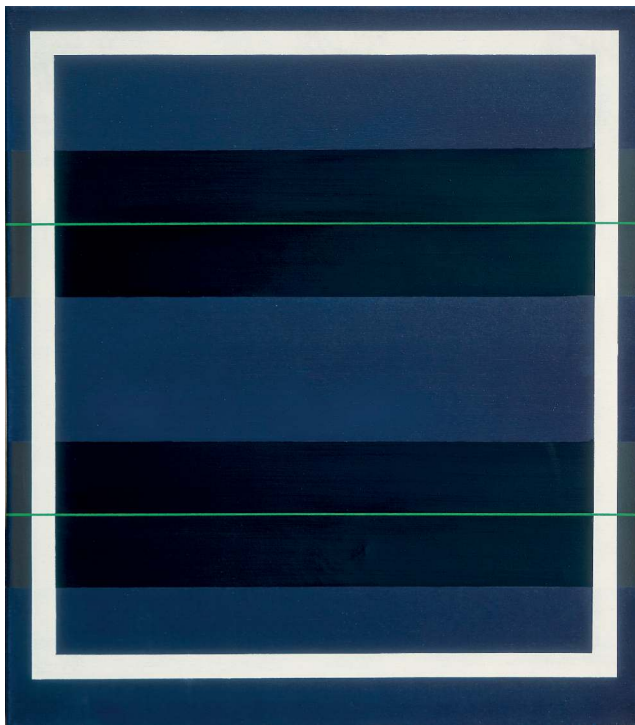
LOTHAR QUINTE

1923 Neisse (DE) – 2000 Wintzenbach (F)

OTTO REITSPERGER

1955 Salzburg (A), Lipszében és Berlinben él | lives in Leipzig and Berlin (DE)

HH 207, 1999

olaj, vászon | oil on canvas, 80 × 70 cm

CHRISTIAN ROECKENSCHUSS

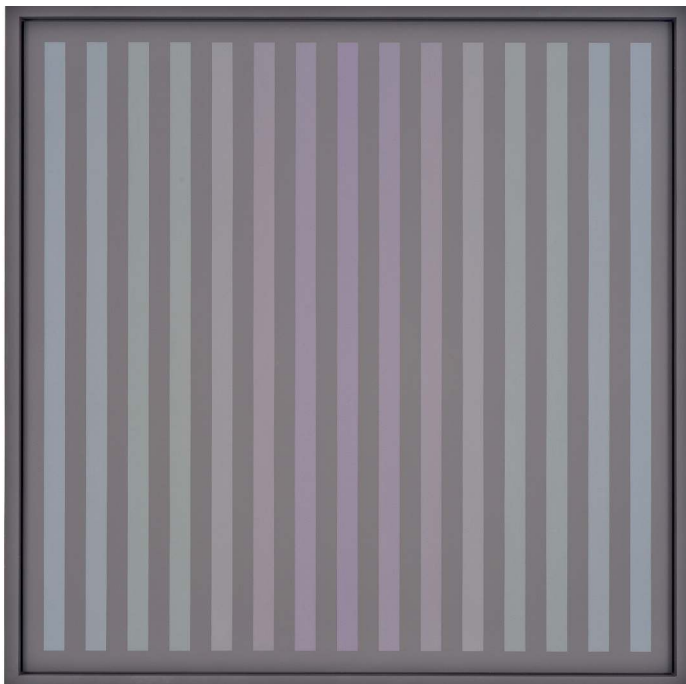
1929 Drezda | Dresden – 2011 Berlin (DE)

CÍM NÉLKÜL (K243) | UNTITLED (K243), 1977

ragasztott fólia, fa | glued film on wood, 214 × 24 cm

CHRISTIAN ROECKENSCHUSS

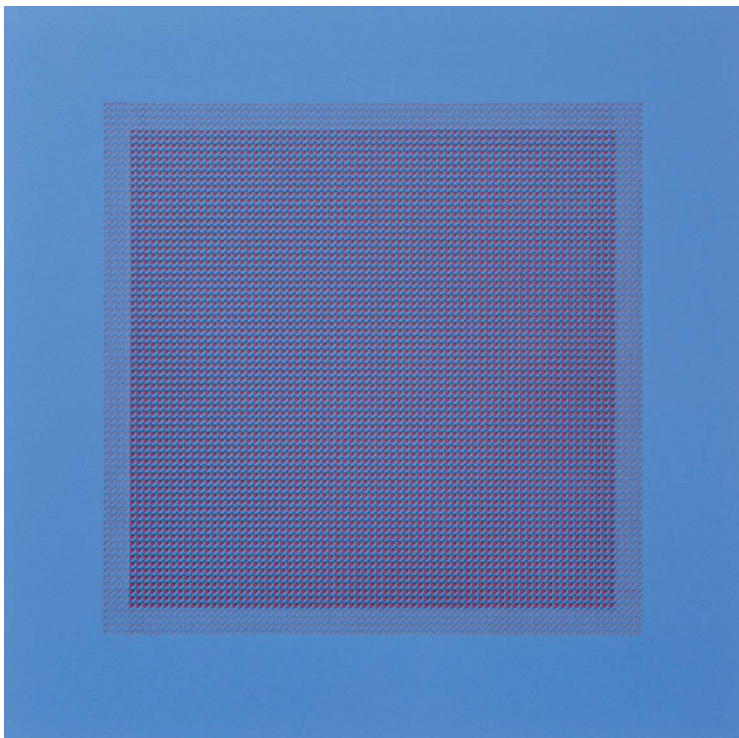
1929 Drezda | Dresden – 2011 Berlin (DE)

CÍM NÉLKÜL | UNTITLED, 2010
akril, fa | acrylic on wood, 90 × 90 cm

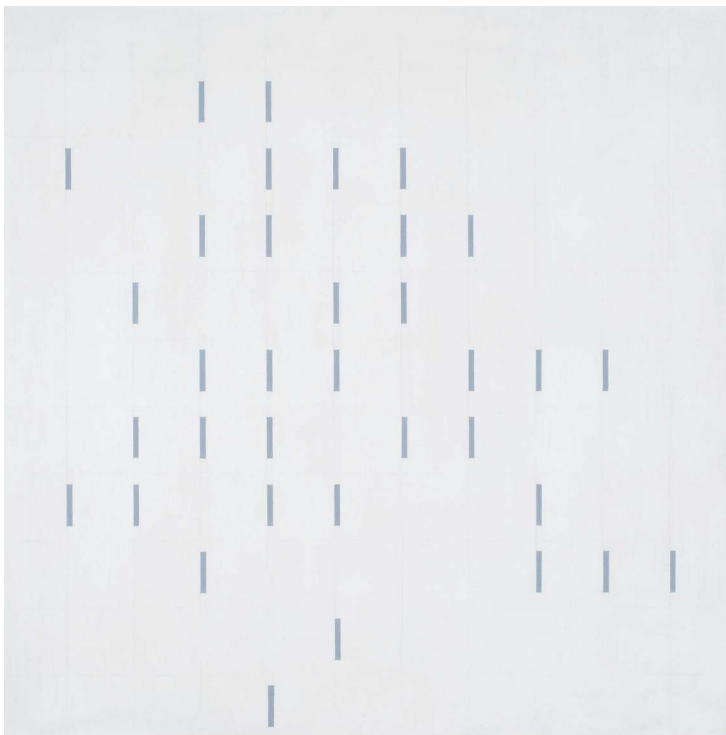
REINHARD ROY

1948 Klitten | lives in Kunnersdorf bei Görlitz (DE), Zürich (CH), Mallorca (ES)

DIET SAYLER

1939 Timișoara / Temesvár (RO), Nürnbergben él | lives in Nürnberg (DE)

V. 02, 1974

olaj, vászon | oil on canvas, 85 × 85 cm

KLAUS J. SCHOEN

1931 Königsberg – 2018 Berlin (DE)

70

CÍM NÉLKÜL | UNTITLED, 1971

olaj, vászon | oil on canvas, 137 × 97 cm

KLAUS J. SCHOEN

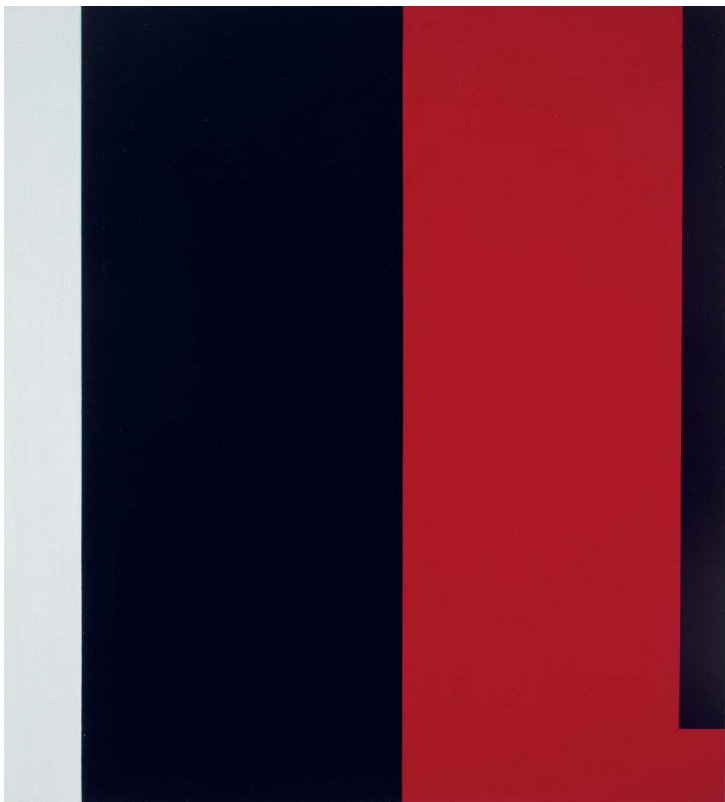
1931 Königsberg – 2018 Berlin (DE)

CÍM NÉLKÜL („A SZÍNFELÜLET-KÉP SOROZATBÓL”)
UNTITLED (“FROM THE COLOR-FIELD-PICTURE SERIES”), 1970
olaj, vászon | oil on canvas, 31 × 25 cm / 32 × 26 cm

KLAUS J. SCHOEN

1931 Königsberg – 2018 Berlin (DE)

72

CÍM NÉLKÜL | UNTITLED, 1994

akril, vászon | acrylic on canvas, 100 × 90 cm

KLAUS J. SCHOEN

1931 Königsberg – 2018 Berlin (DE)

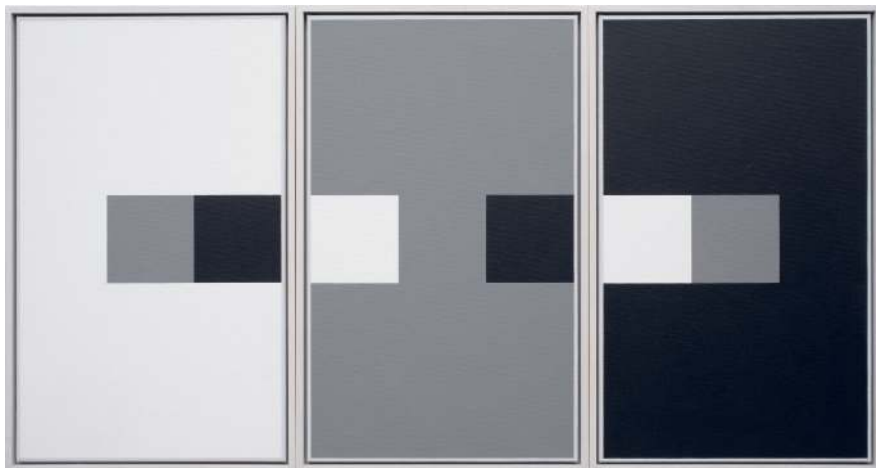

CÍM NÉLKÜL | UNTITLED, 1993

akril, vászon | acrylic on canvas, 100 × 90 cm

HELMUT SCHMIDT RHEN

1936 Kóln (DE), Hamburgban él | lives in Hamburg (DE)

PETER SOMM

1940 Sulgen (CH) – 2023 (CH)

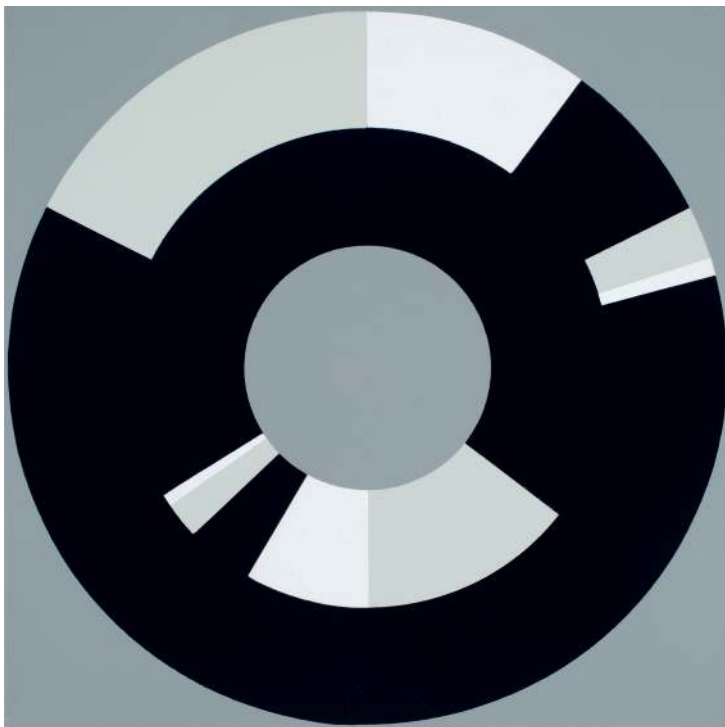

NR. 678, 1996

akril, vászon | acrylic on canvas, 60 × 80 cm

MARK STAREL

1960 Bogatynia (PL), Kielcében és Varsóban él | lives in Kielce and Warszawa (PL)

STATISZTIKAI KÉP K_111_13_1 („AZ ÉLET LEGFONTOSABB ÉRTÉKEI”
STATISTICAL IMAGE K_111_13_1) | STATISTICAL IMAGE K_111_13_1
("THE MOST IMPORTANT VALUES IN LIFE"), 2015

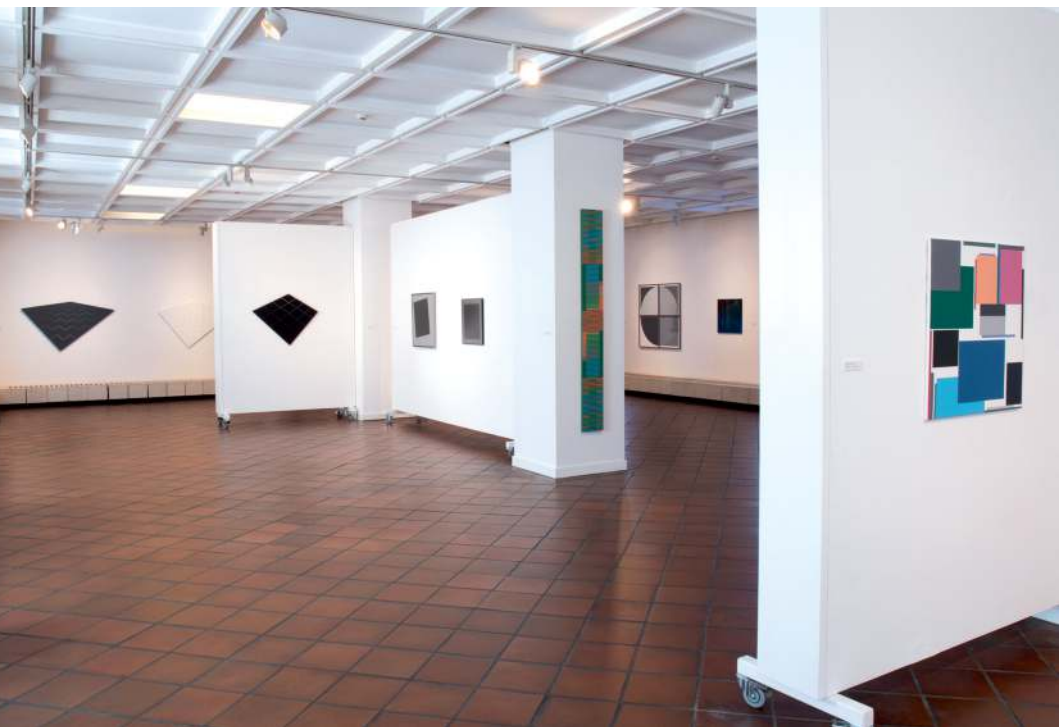
akril, vászon | acrylic on canvas 60 × 60 cm

FRANZ TÜRTSCHER

1953 Dornbirn (AT), Bécsben él | lives in Wien (AT)

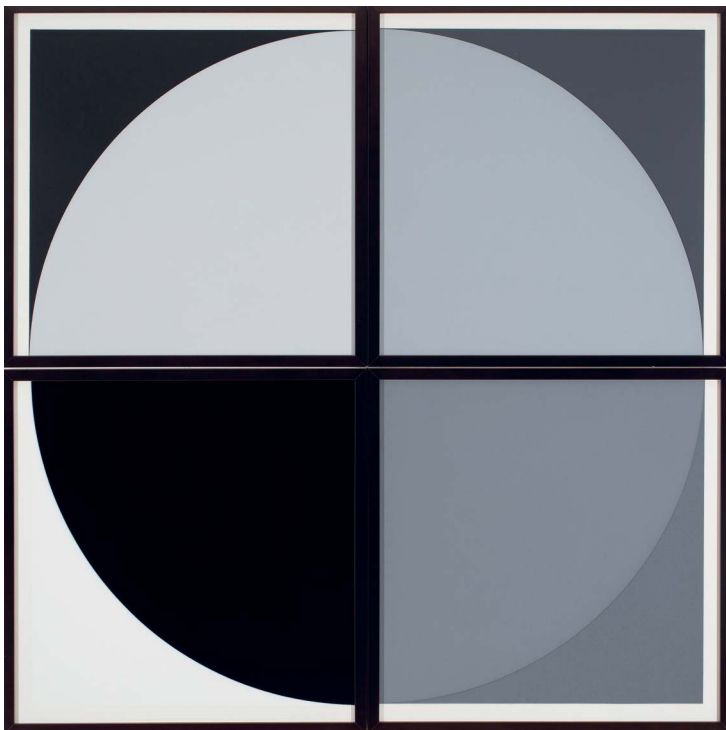

SZÍNMEZŐK | COLOR FIELDS, 2017
akril, vászon | acrylic on canvas, 70 × 70 cm

MILOŠ URBÁSEK

1932 Ostrava-Zábřeh (ČSR) – 1988 Drábsko (SK)

NEGYEDKÖRÖK 1–4. | QUARTER CIRCLES 1–4, 1969
szitanyomat, papír | serigraphy on paper, egyenként / each 60 × 60 cm

ZALAVÁRI JÓZSEF

1955 Pécs, Érdén él | lives in Érd (HU)

VÉGTELEN TÜKÖR | ENDLESS MIRROR, 2011

acél | steel, 156 × 16 × 16 cm

Kurátori tárlatvezetés és múzeumpedagógia JUHÁSZ Litzával
Curatorial guided tour and museum education by Litza JUHÁSZ

KÖZÉP-EURÓPAI KONKRÉT / Válogatás a Böhm-gyűjteményből
CENTRAL EUROPEAN CONCRETE / Selection from the Böhm Collection

Vasarely Múzeum Budapest, 2023. március 11 - június 4.

Vasarely Museum Budapest, 11 March - 4 June 2023

Kurátori tárlatvezetés és JUHÁSZ Litza múzeumpedagógiai workshopja, május 6.

Curatorial guided tour and museum education workshop by Litza JUHÁSZ, 6 May

BÖHM József tárlatvezetése, május 27. | Guided tour of Josef BÖHM, 27 May

Kurátorok | Curators: BENEDEK Barna, HAÁSZ Katalin, MENGYÁN András

Kurátori megjegyzés (4. o.) | Curator's remarks (p. 4): BENEDEK Barna, HAÁSZ Katalin

Előszó | Foreword: PROSEK Zoltán

Bevezető | Introduction: ÉBLI Gábor

Fordítás | Translations: RUDNAY Zsófia, SALAMON Pál

Fotók | Photos © SÜLYÖK Miklós,

valamint | and BENEDEK Barna, PÁLL Edit

Szerkesztők | Editors of the catalogue: BENEDEK Barna, HAÁSZ Katalin

Grafika | Graphic design: CZEIZEL Balázs

Nyomda: | Printed by Pannónia Nyomda Kft.

© Nyílt Struktúrák Művészeti Egyesület | Open Structures Art Society

www.osas.hu

